

Liepas

Nezinu k da luga.
Ainas divas.

Darbojoš s personas:

L vija - Liepu saimniece, sieviete gados.

Ieva - L vijas vedekla, K r a sieva.

Evel na – Evas meita

Solvita – L vijas otra vedekla, Ar a sieva.

L ga – Ievas v ra m k

Dace – L vijas meita

Aija – Liepu str dnece

1.aina

Liepas

Uzn k Ieva.

Ieva – Vienu dienu Evel na atn ca no skolas un man pajaut ja....

Uzn k Evel na.

Evel na – Mammu, vai tev ir sapnis?

Ieva – Kas, kas?

Evel na – Nu sapnis. Mums skol lika uzrakst t sacer jumu par cilv ku sap iem. Vai tev ir sapnis?

Ieva – Dom ju, ka nav.

Evel na – Skolot ja teica, ka katram cilv kam ir j b t savam sapnim. Cilv ks bez sap a nevar b t.

Ieva – Nu tad... tad.... Man ir sapnis, lai tu un br i esat veseli, lai labi m cieties, lai dz v paveiktos.

Evel na – Tas neder s. J b t pašam savam sapnim.

Ieva – Tad laikam neb s...

Evel na – B d gi.

Ieva – J ! Kopš t s dienas, man tas visu laiku griežas pa galvu – vai man ir sapnis? Vai man ir sapnis!

Uzn k L vija.

L vija – Ko s žam, Liep s darba nav?

Ieva – Rokas p tinu. P d j laik man t k tirpst pirksti, bet, kad ieliek aukst den , tad atlec.

Evel na – Tu par daudz str d ...

L vija – Par daudz! L k es, sav vecum , varu s dz ties, bet j s jaunie... Kas mums b s vakari s?

Ieva – Ar mizu cepti kartupe i un biezpiens.... Puik m garšo. Un man sti nebija laika nomizot kartupe us...

L vija – Ciemi i brauc – Solvita un Arnis. T k sar p kaut ko lab ku. Liep s vienm r ir pratuši uz emt ciemi us. Un t , lai tas ar paliek!

Ieva aiziet.

Evel na – Vecomam, vai tev ir sapnis?

L vija – Sapnis? J , man ir sapnis. K p c, lai neb tu. Es grib tu, lai m su m jas, m su Liepas, past v v l ilgi p c manis, t k t s te st v ja v l ilgi pirms manis. Un, lai vi as ir sp c gas, k rt gas m jas, k tas ir bijis vienm r. Un lai m su saime ir vesela, stipra un varena, k liepu aleja gar ce u. Tas ir mans sapnis.

Evel na – J , t ds sapnis man der s.

L vija – Patiesas m jas ir kaut kas dz vs, silts, elpojošs. M jas centr ir kr sls, kur s ž saimniece, t , kas redz visu, zina visu, saprot visu un visus, piedod un m l. K laba cilv ka dv sele. K š s m jas dv sele. K sirds. Stipra un vesela sirds. T dai ir j b t Liepu saimniecei. Mans sapnis – lai Liep m ir š da sirds. Un tad t s b s m ž gas.

L vija aiziet.

Uzn k Solvita.

Solvita – Labas dienas Liep s! Kur tad visi?

Evel na – Mamma ielika cepeti cepties, jums par godu, un aizg ja te us barot.

Evel na aiziet.

Solvita – Mums par godu! Ko tu neteiksi! K ds tur gods, tai Ievai, ka tik izr d ties, cik vi i Liep s roc gi. Uz sitienu atrast cepeti! Nebr n šos, ja p r gu m kla ar iejaukta.... Ne jau vi a ir tik akla, bet lai vecajai izpatiktu. Bet ar varu m a nek si. Neb tu t Dace, vec s meita, uz pils tu aizlaidusies, viss te b tu cit di. Nek das teikšanas tai Ievai neb tu. Kaut gan – lab k Ieva nek Dace.

Uzn k Aija.

Aija - Saimniece teica...

Solvita – L vija?

Aija – N , Ieva...

Solvita – Tad saki Ieva, kas vi a par saimnieci.

Aija – Ieva teica, lai j s gala istab iek rtojaties...

Solvita – K p c gala, k p c ne tur, kur parasti? Gala istaba ir maz ka. Ieva te nav nek da noteic ja....

Aija – J su parastaj istab loga r ts ir saplais jusi, p š. Bet, ja v lies!

Solvita – Gala istaba b s laba.

Solvita aiziet.

Aija – Atskr ja, k apsviluši. K iel gumu sa ma, t kl t. Noteikti bija aizmirsuši, ka m tei apa a jubileja. Cik gadus jau te str d ju, nekad paši neatcer j s apsveikt. Bet, j cenšas jau ir. M jas jau pagaid m v l uz saimnieces v rda. Kas to lai zina, kam nov l s.

Uzn k Solvita.

Solvita – Un tad, ka atskr j m. Nevar jau aut Ievai vienai pašai vec s priekš groz ties. Liepas, j , v l uz L vijas v rda, bet mans Arnis ir vec kais d ls. P c god guma vi š ir mantinieks. Tas nekas, ka Ieva ar K rli te str d . M s vi iem aujam šeit str d t un iztiku nopeln t. Un savus b rne us izaudzin t. Tas K lis jau visp r nekam nav der gs, un Ievai jau ar nek das j dz gas profesijas nav. Nekam citam jau vi i ar neder, k uz lauka str d t. Un, ja god gi, vi iem t imene ar t da odz ga. K rlis un Ieva. K rlis un L ga. Nez vai tas ir beidzies? Nez vai

tas turpin s. Smiekl gi. imene vi iem. Ja m s te b tu pie teikšanas, viss te b tu cit d k.

Aija – Toreiz, pirms piecpadsmit gadiem, kad vecais saimnieks nomira, L vija jaut ja, kurš no d liem grib Liep s saimniekot. Un šie jau uzreiz pateica, ka savu dz vi k cpaka nenorakšot. Un ko tad abi tai pils t ir sasnieguši. Šis b vniec b str d , un pa visu šito laiku par mazu priekšnieci u, laikam, ir uzkalpojies. Bet š jau neko nedara...

Solvita – Es esmu interjera dizainere.

Aija – J , protams. Cik tad ir nopeln ts k interjera dizainere.

Solvita - *Neatbild.* Pas t jumu nav.

Aija – Un naudas ar nav. Ko tad izdar s ar vienu algu? Nevar pat kred tu par divistabu dz vokl ti nomaks t. Naudas gribas?

Solvita - Mums pien kas, nevis gribas. Daci atmet sim uzreiz. P c visa L vija pat vi as v rdu neatcer sies, kur nu v l testament ierakst s. Paliek Ieva un K rlis. Labi, pie emsim, ka ar Ievai ar K rli kaut kas pien kas. Puse. Apm ram. Tad vi iem mums b s sava puse j izmaks , ja grib s te palikt. L vija jau ir veca. B sim god gi. Saules m žu nedz vos. T liel diena jau nav p r k t lu. Es aizg ju pie pašuma nov rt t ja. Vi š saka - m ja, zeme, mežs, vec s k tis, jaun s k tis, traktori, lopi. Tas viss ir pie pieci simti t kstoši. Grib tos jau visu, bet pat puse - tas b tu labi!

Aija – Un ko es teicu!

Solvita aiziet.

Uzn k L vija.

Aija – Radi s k braukt. Dr z b s j dom , kur izguld t.

L vija – Man pat k, kad m j s ir daudz cilv ku. Un Liep s vietas ir daudz. Tukša m ja ir mirusi m ja. Pilna m ja, t dz vo.

Aija – Dz va m ja, beigta m ja...? Kur kuru izguld t?

L vija – Izlemt tu pati.

Aija – Kas es par l m ju. Mans darbs dar t, j lemj citam. Mums ir saimniece. Tikai l n ka paliek.

L vija – L n ka palieku, klus ka palieku, ilg ka palieku.

Aija – Liepas ir tr kas. Tu atpaliec.

L vija – Tu pati zini. Tu m ki.

Aija – Zinu un m ku. Bet katram savs darbs. Mans ir str d t. Tavs dom t. Es nekad neb šu Liepu galva, tikai rokas.

L vija – Bet labas rokas. Galven s rokas.

Aija – Rokas ir rokas.

L vija – Rokas ne tikai str d , t s pabalsta, apskauj, sam o, saprot...

Aija – Bet rok m galvu vajag!

L vija – Rok m galvu vajag. Ja vec nestr d , ir j mekl jauna.

Aija – Ja vec nestr d , ir j mekl jauna.

Uzn k Dace. Nes somu.

L n m atgriežas p r jie.

Dace – Mana galva der s.

Ieva, Solvita – K p c vi a ir šeit!

Aija – Pieci gadi nebija r d jusies....

Dace – M tei jubileja...

Aija, Solvita, Ieva – Nu protams...

Aija – Par m ti dom – st sti vien!

Solvita – Somas, k uz p rv kšanas.

Ieva – Vi a atgriežas Liep s?

Solvita – Vi a atgriežas Liep s.

Aija – Vi a atgriežas Liep s. Nu labi ar, v l viens str dneiks, viegl k b s. *Aiziet.*

Ieva – Kaut kas b s noticis. Gan izst st s. Nez kur vi u izguld t? Pie Evel nas vai? *Aiziet.*

Solvita – Tad mantojums uz trim da m? Treš da a, tas jau ir tik maz! *Aiziet.*

Uzn k Evel na. Pa em Daces somu.

Evel na – Tante, vai tev ir sapnis?

Dace – J , es negribu b t šeit.

Evel na – K p c? Liepas ir norm la vieta, kur dz vot!

L vija – Liepas ir lab k vieta, kur dz vot!

Dace – Liepas ir slikt k vieta, kur dz vot!

Evel na parausta plecus un aiziet.

L vija – Tad tu esi atgriezies Liep s.

Dace – Es esmu atbraukusi uz Liep m. Es esmu atbraukusi pie tevis. Tas ir kas cits.

L vija – Tas ir tas pats.

Dace – Tas ir kaut kas pavisam cits. Bet tev jau nesaprast. M ja nevar m l t cilv ku, m ja nav imene. M ja ir sienas.

L vija – Katrai imenei ir vajadz gas m jas. Kaut kur ir j dz vo. Tu ar – uz dz vošanu?

Dace – Redz s, m t.

L vija – Tad nu t . Ja tu šeit paliksi, tev b s j dara m jas darbi. Liep s vienm r ir j str d .

Dace – K sav d k!

L vija aiziet.

Dace - Visvair k mani tracina nevis tas, ka viss sabruka, bet tas, ka man n kas atgriezties. Ien stu šo vietu. Man ir bailes, ka t m ja mani apr s, t k ir aprijusi cilv kus pirms manis. Tu šeit dz vo un str d dienu no dienas un, paiet m nesis, tad gads, desmit gadi un tad, k du r tu, tu pamosties un ieraugi sevi spogul – vecu, krunkainu. Liepas ir k vamp rs, kas izs c no cilv kiem dz v bu un atst j tikai aumalu. Mana m te – vi as pr t ir tikai Liepas, Liepas, Liepas. Viss ir tikai Liepas un cilv ki p c tam. M s svinam sv tkus t k Liep s ir pie emts, str d jam

t, k vienm r Liep s ir str d ts, uzvedamies t, k pien kas Liep s. Vi a
Liepas piel dz Dieva viet . Ien stu Liepas.

Es gribu, lai vi a m l mani, nevis Liepas.

Es gribu b t pirm , un Liepas p c tam.

Aiziet.

2.aina

Liepas

Uzn k L vija, Ieva, Solvita, Dace.

Ieva - K tad m s svin sim? Man j zina, cik cilv kiem galdu kl t?

L vija – Svin sim, k parasti. Nav jau tik pašs tas gadskaitlis.

Ieva – Apa š. Visi tuv kie radi j aicina.

Solvita – Tas ir par maz. M mi a k rt g ku godin šanu peln jusi.

Aicin sim kaimi us, aicin sim draugus un radus. Lai visi sabrauc...

Ieva – Vietas š n neb s...

Solvita – K ds š nis, m s k rt gi svin sim – telti no r sim, galdus no restor na pas t sim...

Ieva – Vismaz j gatavo neb s....

Solvita – Un m zikas grupu uzaicin sim, vakara vad t ju vajadz s un galvenais – visiem vakarkleit s ierasties un...

Dace – Sap ot nav kait gi....

Ieva – Kas par to maks s?

Solvita – Vai tad Liep s naudas tr kst. Un kred tu varam pa emt un...

Dace – Man kred tu nedos.

Ieva – Bet es ne emšu. T di sv tki darbu prasa, laiku prasa, es negribu.

Solvita – Vai tikai es par m ti dom ju! Vajadz gi k rt gi sv tki, lai visi zina, k Liep s svin.

L vija – N ! Liep s svin klusi un mier gi. Vecaj š n uzliksim galdus, pasauksim radus un tuv kos draugus. T k vienm r. *Aiziet.*

Dace - T k vienm r. *Aiziet.*

Solvita – Tev, ka tik nav j str d .

Ieva – J , man, ka tik nav j str d . *Aiziet.*

Solvita – T Ieva! Ko vi a iedom jas no sevis? Es gandr z veco pierun ju. pašums pieci simti t kstoši, bet naudu par skopu t r t. Ieva noteikti visu tik rauš un rauš. Dom , ka beig s viss vi ai tiks. Redz sim v l, kurš uzvar s. Un man ir t da vakarkleita, bet uzvilkt nav kur. Ne jau uz to veco š ni. Ž l, es vecajai b tu par d jusi, kurš ir v rt g kais šaj m j . T Ieva! *Aiziet.*

Uzn k Ieva un Dace.

Ieva - Vajadz tu izp aut liepu aleju. Tu negribi?

Dace – N .

Ieva – Tad es pati. Man pat k t aleja – m jas saucas Liepas un ar aleja liepu. Tur tikai viena liepa kalst nost. Veca jau. J noc rt un j iest da jauna.

Dace – Es nocirstu visas, p rdotu un uzbliestu m tei k rt gu jubileju.

Ieva – Man pat k t , k svin sim, pa vienk ršo, k vienm r.

Dace – J , k vienm r. Sv tki nav j svin, tie ir j saj t, j izbauda, j izdz vo, j piedz vo. Bet svin t. Pa parasto.

Ieva – Man pat k pa parasto.

Dace – T p c vi a ir tur, kur ir.

Ieva – Es esmu tur, kur esmu. Kur esi tu?

Uzn k L ga un Aija no vienas puses, un Solvita un L vija no otras.

Aija – Mums ir jauns pal gs.

Ieva – Vi a!

Dace – Vi a!

Solvita – Vi a.

L ga – Es.

L vija – K p c vi a? Kurš vi u uzaicin ja?

Solvita – Es. Pal gs mums vajadz gs, un vi a jau t da pietuvin ta imenei. Es ar uzaicin ju.

L ga – Un es piekritu, labpr t, Liep s pab t, tas ir gods.

Aija – M s varam atrast citu, ja k dam ir iebildumi.

Solvita – Man nav.

Aija – Un Ievai?

Ieva – Es t das lietas Liep s neizlemju.

L vija – *Noklus un aiziet.*

Aiziet ar Ieva un L ga, un Aija.

Dace - K p c tu?

L ga – Un k p c ne es?

Dace – Visi citi j , tu n ...

L ga – N , otr di. Visi citi n , bet es j . Ja viss b tu pareizi, es b tu Ievas viet . Tu jau zini.

Dace – Bet tu neesi. Ieva ir sav viet un tu sav . Viss p c god guma. *Aiziet.*

L ga – Ko tu zini, kur es esmu un kur vi a. Varb t vi a ir man viet . Varb t es esmu K r a sieva. P c god guma, ko. Varb t š nezina? Ja neko neteica. Vai ar nevar ja – ja iekš nav, tad r nen k. Bet vec jau gan zin ja. Un ar neko neteica. Un ko vi a teiks? Man. P c visa. *Prom.*

Uzn k Solvita.

Solvita – Tad vi a zin ja, vai n ? Zin ja, vai n ? Nezin ja. Tad viss par velti. Vai zin ja? Nav jau mu e, zin ja. Tad k p c neteica? Vienalga? Nevar ja? Vai ar nezin ja? K bija?

Uzn k Dace.

Dace - K vi a var ja? T ar cilv ku...

Solvita – Var ju. Un kas? Liet m ir j b t t d m, k das t s ir. Man imen v rs ir v rs un sieva ir sieva. Nekas nav dubult . M s esam k rt ga imene. M tei tas ir j zina.

Dace – M tei tas ir j zina. M tei tas bija j zina.

Solvita – Kura tev pat k lab k – t , ar kuru kop dz vo, vai t , ar kuru kop izaugi. Vari izv l ties.

Uzn k Ieva.

Dace, Solvita – Vai vi a zina, vai nezina? *Prom.*

Ieva - Nav t ka es zinu, un nav t ka es nezinu. Pa vidu. Un es nezinu, vai es gribu zin t, vai nezin t.

Uzn k Evel na.

Evel na - Ko zin t un ko nezin t.

Ieva - Par to sapni – vai zinu, vai nezinu.

Evel na – Iesim?

Ieva – Iesim.

Abas prom.

Uzn k Aija.

Aija – Zina vi a, zina. K var nezin t? *Prom.*

Uzn k L vija un L ga.

L vija – Un t l k?

L ga - Un t l k?

L vija – Un tu dom , ka te ir tava vieta?

L ga – Un tu dom , ka nav?Tu nevari mani aizdz t.

L vija – Es nevaru tevi aizdz t. Bet es varu pagaid t, kad pati aizies.

L ga – Es neiešu. Vi a aizies. Vi a zina. Un, ja nezina, tad uzzin s. Vi a ir man viet . Punkts.

3.aina

Liepas

Uznāk Aija un Līvija.

Līvija - Mūsu Liepas ir ieskrījis vājš.

Aija – Ir arī tie laiki pārdo.

Līvija – Šoreiz tik stipri pārš.

Aija - Ir pētīstīprķ. Liepas iztur s.

Līvija – Liepas iztur s.... Ja es esmu galva, tu esi rokas?

Aija – Es esmu rokas.

Līvija – Vec liepa kalst. Un drīz tie līz s.

Aija – Man tie liekas gana stipra.

Līvija – Visas liepas ķdreiz līz t. B s š peles ķ aizv ķ, b s ķelms ķ izrauj. B s ķ jaunais ķoks ķ piesien, ķstumbrs ķ pabalsta. Ja tu esi rokas...

Aija – Es atbalst šu. Es esmu st s rokas. Ko st d sim?

Līvija – J , ķo st d sim...! *Aiziet.*

Uznāk Ieva.

Ieva.

Aija – *Ievai.* Ko dar sim ar vecajiem ķalagiem? L ķ sim, ķai met sim r .

Ieva – Tur tikai v ķ ķairusi. K ķ ķ uzreiz r .

Aija – Es ķau nu izmestu, ķam tie ķpl suši.

Ieva – V ķ ķau var ķiel ķ t, ķpl ķ t, ķal ķ t. Iel ķi u uzlikt.

Aija – Saimnieķei neķl ķas tie ķos ķalagos ķul tie. Izķiluši, ķa ķauri var ķredz tie.

Ieva – Bet, ķa ķamats ķabs, var v ķ ķilgi iztur tie. Sķvu m ķi u izķilktu.

Aija – ķam tie ķa ķz ķe – ķecos ķalagos. J ķ met r un ķ ķrk ķauni. Bet ķ izķemj tev.

Ieva – Es neķinu. Es neķinu, ķo ķan ķar tie. Es neķinu, ķo ķan izķemt. Un tas ķikai tie ķ, ķa ķan ķav sķva sķp ķ? ķa ķan tie ķs b tu, es ķin tu, ķo es v ķlos? Ne b ķniem, ne ķitiem, ķe ķev? ķai es ķisp r ķr ķstū v ķ ķies? Un v ķ ķies ķo? Un ķai ķan tas ķr ķjadz ķs?

Uznāk Dķe, Solķita, L ķa.

Dķe – ķa neķev ķ ķies, tad neķ ķar neķ s.

Ieva – V ķlos... v ķlos.... V ķlos... V ķlos, ķai ķiss b tu ķ ķagr ķ...

Dķe – ķ ķagr ķ neķ s neķas!

Solķita – ķ ķagr ķ neķ s neķad.

L ķa – ķ ķagr ķ neķ s neķad.

Ieva – Tad v ķlos... v ķlos... ķo es varu v ķ ķies? Es ķeru ķikai ķiep m. ķiss ķan ķr ķiet.

Dķe – M ķ , ķev ķisa ķasaule ķr ķva !

Solķita – M ķ , ķasauli var ķtv ķrt, ķa v ķlies!

L ķa – M ķ , ķasaule es ķu es!

Ieva – Es negribu neko vīl ties! Es esmu tukša, Kā izlaiz tā boda. Man nekā nav.

Dace – Un tomēr, tev ir jāizlemj...

Solvita – Jāizlemj. Tā izdzīvot nevar.

Līga – Jāizlemj, jānē, tad izlemšu es.

Ieva – *Neatbild. Aiziet.*

Solvita – *Dacei? Kura tev patīk labāk? Izvēlies tu.*

Dace – *Solvitai. Kura tev patīk labāk? Izvēlies tu.*

Solvita un Dace prom.

Aija – Es gan zinātu ko izvēlēties. Viss pašos pamatos ir skaidrs kā diena.

Aija prom.

Uzņēk Evelna.

Evelna – *Līgai. Līgas tant, vai tev ir sapnis?*

Līga – Man ir, bet man jāis, tev tas nav jāzina.

Evelna aiziet.

Uzņēk Līvija.

Līga – Man nav darba. Dodāt man darba.

Līvija – Kā tad tu tē, darba nemāki atrast!

Līga – Māja sveša, savēsi visu varu.

Līvija – Tu teici – kā tava vieta šeit. Kā tad māja sveša...

Līga – Man vajag tikai iespēju...

Līvija – Bet tē jau tev ir. Tagad.

Līga – Kāpēc es viņai nepatīku? Kas man tēds ir, slikts, nekātai tur.

Kāpēc viņa, ne es? Es būtu slikta mēte. Es būtu slikta sieva. Es būtu slikta saimniece. Kāpēc ne es? Es ar redzu, dzirdu, saprotu.

Līvija – Ko darīsim ar aleju?

Līga – Ar kādu vīl aleju?

Līvija – Liepu aleju. Ir dažādi pavisam veci koki. Kā tu domā, ko darīsim?

Līga – Kādi vīl koki, kādi koki! Mēs tagad par kokiem runāsim! Par mani ir jārunā. Un par viņu ir jārunā. Par mums visiem ir jārunā. Koki!

Lai tēsliepas ir tur kur ir, vai viņu nav, ko tas maina?

Līvija – Tas visu maina. *Aiziet.*

Līga – Es nesapratu! Ko es nesapratu? Ko es nedzirdēju? Ko es neredzēju? Kāpēc es nesapratu? Un kāpēc man bija jāsaprot. Vai es tik daudz prasīju – tikai savu vietu šajmājā. Un man gandrīz tā bija, mana vieta. Viss bija tik labi, toreiz, sen, viņš man vīl nebija pateicis tos vārdus, bet kaut kur iekšā tie bija. Vīl nebija izrunāti, bet izdomāti bija. Tātāt, tātāt bē... Un tad ieradās Ieva. Un mēte viņa patika. Visiem viņa patika. Un mani aizmirsa, bet nēl dz galam. Viņam toreiz bija jāizvēlas mani, nē viņa. Tad viss būtu pareizi tagad. Un kurš vispār izvēlēs?

Uzņēk Dace un Aija.

Dace – Protams, kā viņš izvēlēs.

Aija – Protams, kā mēte izvēlēs.

Dace, Aija aiziet.

L ga – Un visiem bija labi, visi bija laimīgi... Tikai ne es! Tagad ir mana kārta būt laimīgai. Es gribu visu un es paēmsu.

Uzņēk Evelna.

L ga - *Evelnai*. Par to sapni - es prodom ju, es tev pateikšu. Mans sapnis ir būt tavai mammai.

Evelna – Es nesapratu. Man jau ir mamma.

L ga – Bet es būtu labāka. Es būtu mīlāka. Es būtu jaukāka. Es visdiem būtu labāka. Es tevi mīlšu, ja tu mīlsi mani...

Evelna – Kā t! Tas nav godīgi! Tā nevar būt!

L ga – Viss ir tieši tā, kā ir. Un tas ir godīgi.

Uzņēk Ieva, Solvita, Dace.

Evelna - Tu zināji? Un tu, un tu, un tu, un tu? Jūs visas zinājāt! *Ievai*.

Un tu zināji? Kāvi ai nav kauna šeit stāvēt, mums jā, skatīties uz mani, uz tevi. Es ienstāju visus.

L ga – Tāsi ir tikai pieaugušo daršanas. Un es tev būšu laba mamma.

Evelna – Mammu, met viņu r!

L ga – Ne tev tas būs jāizlemj.

Ieva – *Neko nesaka.*

Evelna – Tad izlemšu es. Savāc visu, kas ir tavš un vācies. Kaut ar visu tēvu. Māsi iztiksim. Māsi izdzvosim. Māsi prdzvosim. Un māsi dzvosim tālāk.

Solvita – *Lgai*. Labāk būs, ja tu iesi.

Dace – *Lgai*. Labāk būs, ja tu iesi.

Lga aiziet, tad Solvita un Dace.

Evelna – Mammu?

Ieva - *Neatbild.*

Evelna – Mammu.

Ieva – Saki Aijai, lai met rētos palagus. Ko mēs vecu lēsim.

Nopelnīsim jauniem, vai ne.

Evelna – Nopelnīsim jauniem.

Abas prom.

4.aina

Liepas

Aija un Ieva.

Ieva – Vai tu var tu būt pasaule?

Aija – Pasaule kam?

Ieva – Vienkārši ...

Aija – Vai nav labāk būt pašam, nevis kaut kādai pasaulei?

Ieva – Citiem sanāk.

Aija – Tev to vajag? Kā citiem? Kā sev vajag. Pareizi?

Ieva – Pareizi.

Uznākot L vija.

L vija - Ievai. Mēs esam gatavas svētkiem?

Aija – Ievai. Mēs esam gatavas svētkiem?

Ieva – Es nezinu. Vai tagad ir mana daļa?

L vija – Kāpēc nē? Vai tad tu neesi no Liepmā?

Ieva – Es joprojām esmu no Liepmā? Viss ir mainījies.

L vija – Tev nekas nav mainījies. Vai tu gribi, vai tu nē? Tu stāvi uz vietas.

Ieva – Es stāvu uz vietas.

L vija – Tad stāvi, kā stāvi. Lai staigāj gāj. Pareizi?

Ieva – Pareizi!

L vija - Svin sim?

Ieva, Aija – Svin sim.

Uznākot Solvita, Dace, Lga, Evelna.

Solvita, Dace, Lga, Evelna – Svin sim.

Visi - *L vijai.* Daudz baltu dieni u Laimi a dodi,
 Diženi, raženi dz vojoti!
 Diženi, raženi dz vojoti
 Daudz baltu dieni u Laimi a, dodi,
 Diženi, raženi str d joti!
 Diženi, raženi str d joti!

L ga – Es sēdšu galda galā!

L vija – Tā ir mana vieta!

L ga – Galdam ir divi gali. Vai nebūtu laiks mēbeles pareizi izkārtot. Viesi drēzklā, bet pašmēstabsazinā.

Evelna – Vai mums arvienu pie viena galda jāsēž!

L vija – Dzīvīvisdiegads! Bet badējatu nevar, Liepmāsvisus pabaros, ja vien mēstadienu nesmēd.

Evelna – Es sēdšu galda galā!

L vija – Tavš koks tikko bīzēnozemes izlēdis. No tēvlkrslēnesanāks. Un mēs jau nezināms, kāds izaugs, vai vispār, kāsanāks!

Solvita – Man tur ir j s ž! Tas ir mans kr sls. Galda gal . Tagad t ir mana vieta.

Aija – K jas pa su, l dz zemei nesniegsies.

Solvita – Ko!

L vija – Par lielu tev tas kr sls. Ne rts b s. Groz sies un b d sies, bet t pat neiek rtosies. Vienm r uz rt ku vietu skat sies, bet j s ž t d , ne rt . Tu t du s damo gribi, vai tikai vietu pie galda?

Solvita – Es nesaprotu.

L vija – Slikti, ka nesaproti. Lai tur s d tu, ir j saprot.

Solvita – Tas ir tikai kr sls, k simtiem citu!

L vija – Tas ir Liepu kr sls. T ds ir tikai viens.

Dace – Tad es s d šu. Es zinu, k ds ir Liepu kr sls. Tu man to jau m r ji, atceries. Un der ja, t ri labi. Es s d šu.... K du laiku...

L vija – K du laiku neder. Ja aps d sies, tad uz visiem laikiem...

Dace – Dz v nekass nav uz visiem laikiem. Tur viss ir tikai pagaidu variants. Tu šaubies, vai es varu?

L vija – Es šaubos. Baidos, vai vidus nav ietrun jis. No t das koksnes m beles netaisa. No t das koksnes neko netaisa, samet kaudz un sadedzina. T ds kr sls izjuks, tu nokrit si, bet n košajiem vairs neb s, kur s d t.

Dace – K di n košie, j tiek ar tagad jiem gal .

L vija – Šis kr sls ir pamat gs, uz vi a jau daudzi ir s d juši pirms manis, un es s du t , lai p c manis v l daudzi var tu to lietot. T tas ir dom ts.

L ga – Tad es jums esmu st . Es esmu gana liela un plaša, kr sls man neb s par mazu, un ne rts tas man ar neb s, man lepnas lietas nevajag. Un serde man ir cieta, t nav ne trup jusi, ne m ksta. Un s d šu, k pien kas. Es gribu augt šai zemei pa vidu, gribu za ot un lapot un aug us dot, gribu izplesties tik liela un plaša, p r visiem jums, p r visiem, kas te ir bijis un kas v l b s. Es veldz šu, es barošu, es sarg šu.

Aija – Bet ir jau v l Ieva!

L vija – J , ir v l Ieva...

L ga – K da Ieva! Ko vi a vairs dr kst un ko vi a vairs var! Nav jau vairs liepa, varb t p l dzis tikai. Tur ir soli š, ja v las, lai s ž uz t .

Evel na – Mammu, tu saki kaut ko!

Ieva – P l dzis? ? Soli š? Ko lai es saku ? Varb t t ar ir?

Evel na – Mammu! Es neesmu ar mieru!

L vija – Ievai. Tad soli š tev labs?

Ieva – K liepai n , bet k p l dzim? P l dzim soli š ir gana labs. Es jau nezinu, kas es esmu – p l dzis, ozols, b rzs, k rklu vica, vai jau nodzelt jusi z le. J , kas es esmu?

L vija – Koks ir koks, k ds piedzima, t ds nomirs.

Ieva – Un ja es jau s kum nebiju liepa?

L vija – Šaubies, vai t da visp r esi bijusi?

Ieva – J , es šaubos!

L vija – Ja šaubies, tad tu nederi!

L ga – Es nešaubos, es esmu liepa.

Ieva – Tu esi pasaule, vai ne?

L ga – J , es esmu!

Ieva – Bet es esmu tikai es!

Evel na – Bet ar to jau pietiek!

L vija – Tu šaubies! Aiz tevis jau ir jauno liepu aleja. Aug un za o un plešas un stiepjās. Vai no p l džog m liepas var izd gt?

Ieva – T nenotiek.

L vija – Tad tu esi liepa?

Ieva – Tad es esmu liepa! J , tad es t da esmu! Un man nav j zied, jo es jau zied ju, un nav j dod aug i, jo es jau esmu devusi, un nav j plešas, jo es jau esmu gana liela. Ne liel k no liep m, bet t da pati k citas. J , t da es esmu. Es esmu liepa!

L vija – Un nav j b t pasaulei, lai b tu par liepu.

L ga – Par v lu. Kr sls jau ir mans un vieta pie galda ar . Es pa mu un aps dos, un neatdošu.

L vija – Kr sls v l ir mans, un vieta ar . Es nevienam to v l neesmu devusi. Pagaid m.

Evel na – Pagaid m.

Ieva – Pagaid m.

Solvita – Pagaid m.

Dace – Pagaid m.

L ga – Gaid m.

5.aina

Liepas

Uzskrien Aija.

Aija – Vec liepa nol za. K krita, t l dz ar zemi, tikai saknes zem palika.

Uzn k Ieva, Evel na, Solvita, Dace, L ga.

Visi – Pie Dievi a gari galdi, gari galdi
Tur s d pati m M ra, m M ra,
Izrakst ja saskait ja, saskait ja,
Atdod Dieva roci ai roci .

Solvita – B s vecais koks j aizv c.

L ga – Ugunskur .

Solvita – Malk .

Ieva – Sild ties.

Dace – Man siltuma nevajag.

Solvita – Es ar m j s sild šos. M s p r dosim.

L ga – Un kurš to noteiks? Tu?

Solvita – Mums saimes gals šai br d apa š, tam galu nav. Viens nenoteiks, bet visi kop .

Ieva – Mums vienm r bijis kantains galds ar lielo kr slu galda gal .

Dace – Main s viss.

Ieva – Es neesmu ar mieru.

L ga – Un nauda?

Solvita – God gi, cik kuram tiek.

L ga – Ja t , tad k p c vienu koku, tad visus vecos prom, gan k dreiz izaugs jauni.

Dace – Ja st d s k ds.

Evel na – K m s bez sav m liep m!!!

Ieva – K dz vosim bez sava koka!

Solvita – T dz vo visi. Audz t kokus, tas ir gr ti. Tie ilgi aug, un nocirst ž l. Lab k uzarsim un miežus s sim.

L ga – Var atmat to visu laist.

Dace – Var visp r p r dot. Mums nav j b t tiem, kas audz kokus.

Solvita – B s citi, kam to grib sies.

Evel na – Es gribu audz t kokus!

Ieva – Es ar neesmu ar mieru.

Solvita – Nav vienas balss, ir kop js l mums.

Aija – Nu k tad t , kad tikko visas alk t kr sl s d t un audz t, barot, lolot, kopt.

L ga – Es emtu visu, k te st v, bet ja tik mazu nieku, tad nav mana da a, lai viss te br k.

Solvita – Es prasu tikai savu da u. Kas pien kas, kas tagad mans.

Dace – Es nesol ju m ž bu, es teicu – k du laiku, un laiks tas nu ir kl t.

Solvita – Neviens nav melojis..

L ga – Nav zadzis...

Dace – Dz v visam j main s. Tas tikai s kums, viss v l b s.

Ieva – Mana sirds j t sav d k.

L ga – Mana tikai kv l un plos s...

Solvita – Es sav sti neklausos...

Dace – Un man t s sirds jau sena vairs nav.

Aija – *Ievai*. Man teica uzjaut t tev – tu esi liepa!

Ieva – Es esmu liepa.

Aija – Tev šaubu nav, tu skaidri zini.

Ieva – Man šaubu nav, es skaidri zinu.

Aija – Tad galds ir tavs, tas vecais, etriem st riem un kr sls, tas ar tavs – tu vari s d t droši.

Solvita, Dace, L ga – Kas to teica!

Aija – T vec liepa nol za, bet saknes zem dzi as, l dz pašam zemes kauli am. Cilv kam t s neizraut. T s paliks tur, kur ira.

Ieva – Tad kr sls ir mans.

Aija – Tu vari s d t.

Ieva – Es s d šu!!!

Evel na – Mammu, vai tev ir sapnis?

Ieva – Sapnis? J ! Es grib tu lai Liepas st v v l ilgi, sen p c manis, t pat, k st v ja pirms mums. Tas tagad ir mans sapnis.

Evel na – Tas sapnis der s, tas ir labs.

Beigas.